

Junak Marko.

Tinka, bunka podkovač po naklu,
tinka, bunka, da odmeva kladvo
črez tri gore, tri zelene gore.
Jaše Marko po prisojnem bregu,
jaše šarca, starega pajdaša.
Kleplje rahlo šarec zemljo skalno,
kleplje rahlo, so mu bose noge.
Je izgubil podkve v ljutem diru,
ko podil je Marko z buzdovanom
po ravnini zbegane Turčine.
Brusil podkve je ob pale vrage
in izbrusil vse ob mrtvih vragih.
Čuje Marko, káko tinka, bunka
podkovač po naklu z glasnim kladvom,
pa pogladi šarcu dolgo grivo,
pa pogladi šarcu vrat široki
in zavrísne, da gre črez planino:
„Aj dva, šarec, ískat trših podkev!“

„Čile noge, vidiš, ima šarec,
čile, jake noge, a so bose;
daj, podkuj ga s trdim ruskim jeklom,
pol dne kuj in bij mi vsako podkev,
evo, zláta žoltega za vsako!“

„Kaj ti pravim, kraljeviče Marko!
Nimam jekla, niti ne železa.
Črez tri dole, tri srebrne vode
moraš, Marko, k sósedpodkovaču.
Ta podkuje Šarca z ruskim jeklom.“

„Oj, ne more se mi tako daleč! —
Vreba name stótina Turčinov,
vreba name, oj, na glavo mojo!
Póšlo morda bi Turčinom jelo,
póšla bi jim bela studenčica,
če ne dojde kmalu Marko s šarcem.
A ti jekla nimaš, ni železa,
pa podkuj mi šarca s suhim zlatom.“

In odpaše Marko težko torbo,
dá kovaču dvesto žoltih zlátov,
da izkuje iz njih podkve šarcu.

Tinka, bunka podkovač po naklu,
tinka, bunka, da odmeva kladvo
črez tri gore, tri zelene gore.
Zablesté se težke zlate podkve,
zablesté se šarcu na kopitih . . .

„Kaj ti pravim, kraljeviče Marko!
Videli kov bodo zlato Turki,
razkovali v črni noči šarca,
nesli zláto v beli zori pašam.“

„Prsile je videl moje Turčin,
videl čelo moje, šarca glavo!
Nikdar pa ni videl podkev šarca
in ne bode nikdar jih nikoli!“

Pa zasučé buzdovan nad glavo,
brusi šarec zlate podkve v diru . . .

Rudolf Maister.

